

Et vellykket feiltrinn

UTSTILLING

Sandnes kunstforening:

John Kåre Raustein og Annette Bryne.
Til 21. oktober.

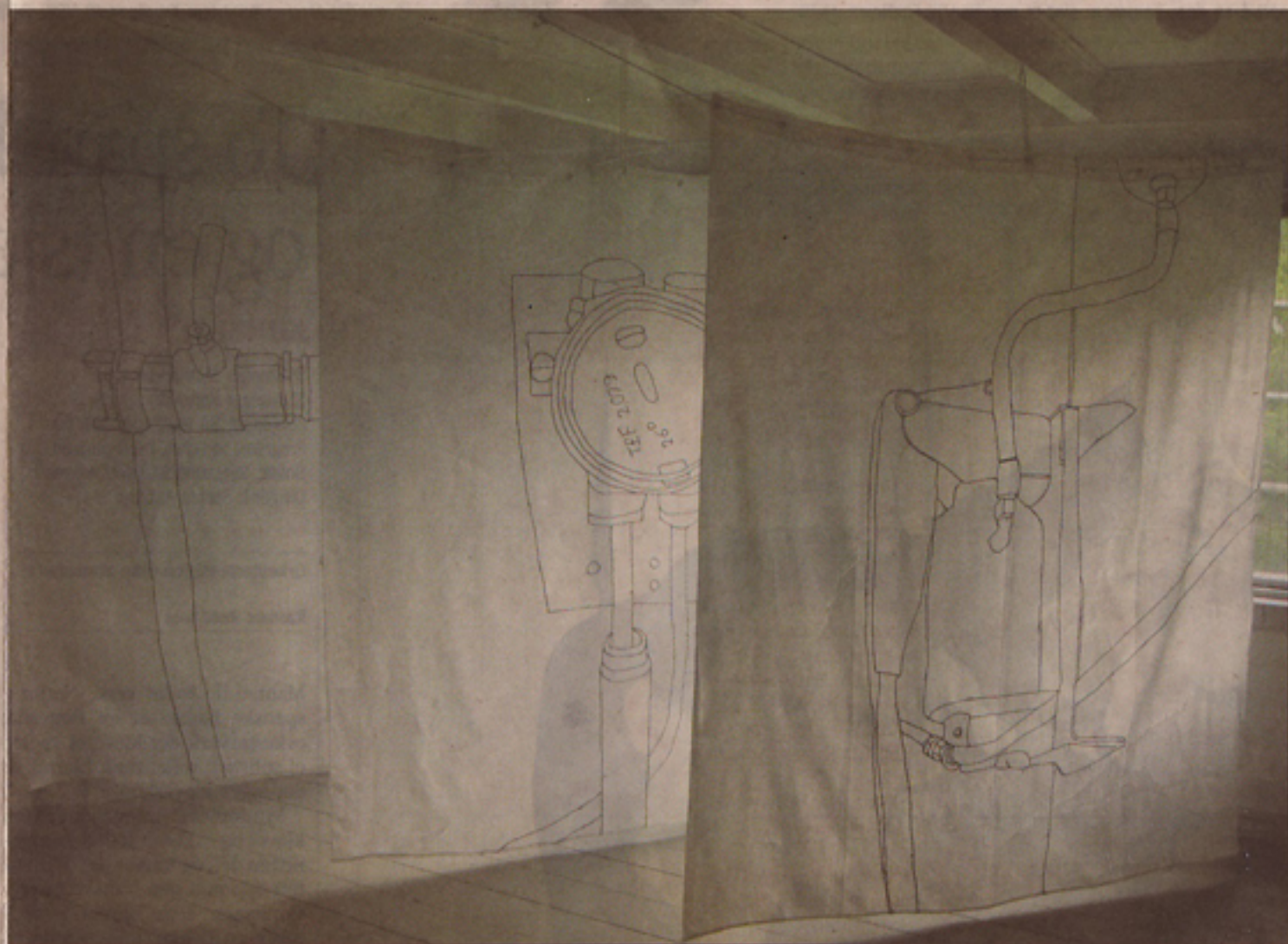
En utstilling som gjennom litt for store arbeider på litt for liten plass diskuterer kunstens eget verdssystem

Sigrun Hodne tekst og foto

INNENFOR KUNSTENS verden vil noen objekter alltid bli foretrukket og promotert på bekostning av andre. De vil bli tildelt de mest prestisjetunge utstillingsstedene, få de beste kritikken, og bli tillagt størst økonomisk verdi. Hvilke objekter og former som foretrekkes, har variert noe opp gjennom historien, men en ting er så langt sikkert; broderiet har aldri tilhørt gruppen av foretrukne kunstobjekter.

Man kan derfor lure på om John Kåre Raustein forsøker seg på et kunstnerisk selvmord når han stiller ut broderte seil i Sandnes kunstforening. For ikke bare velger han et lavstatus-objekt – broderiet – han utfordrer også sin egen maskulinitet.

Utstillingen i Sandnes består av sju store seil, ett for hvert av verdenshavene. Seilene har broderte motiv i form av stiliserte og forenklede maskindeler. Men likevel klarer de ikke helt å vekke assosiasjoner til sjøsprøyt og oljesøl, der de henger, tett i tett som på en tørkesnor. Seilene er kritt hvite, broderiene er pyntelige, og skal jeg være helt ærlig minner det hele nokså mye om nyvasket sengetøy. Og nettopp derfor, fordi det ikke fungerer, er dette veldig bra. Det som viser seg gjennom denne utstillingen er at det skal mer til enn noen stiliserte rørdeler for å vaske feminiteten over bord. Altså; at den maskuline kraften, i form av en idé, ikke uten videre kan over-

JOHN KÅRE RAUSTEIN: Stiller ut broderte seil i Sandnes kunstforening.

Det som viser seg gjennom denne utstillingen er at det skal mer til enn noen stiliserte rørdeler for å vaske feminiteten over bord.

styre den feminine stoffligheten. Seilene vekker ikke først og fremst assosiasjoner til sjøfare-

rens erobringer, men til husmorens omsorgsfulle hender.

Sandnes kunstforening viser, i tillegg til Raustein, store akvareller av Annette Bryne. I sin presentasjon påpeker kunstforeningen, nokså trivielt, havet som et felles trekk for de to utstillerne. Men ingen av dem synes egentlig å være særlig opptatt av havet. Bryne arbeider med en nærmest fotorealistisk gjengivelse av virkeligheten. Men hun leker likevel med betrakterens vante forestil-

linger i det hun gjengir småstein i gigantiske dimensjoner. Slik skapes en mulig parallell mellom de to utstillerne, det handler om å se virkeligheten fra en ny vinkel.

Imidlertid må det nok sies at Sandnes kunstforenings lokaler er litt for små til å romme alle disse store formatene samtidig. De enkelte arbeidene trenger mer luft rundt seg for å komme til sin rett, slik de nå er montert er de i ferd med å slå hverandre i hjel.

Og det er utvilsomt Raustein som har det sterkeste prosjektet.

JOHN KÅRE RAUSTEIN utfordrer kunstens kanon, altså hva vi – kulturen – anser som fint eller stygt, viktig eller banalt, og dette gjør han på to måter; ved å velge broderiet, håndarbeidet, som virkemiddel og objekt, og ved å gjengi maskuline motiver på en feminin måte. Det er som om han spør oss: kan mannen beholde sin kraft i et feminint bilde?